

РЕШЕНИЕ

№ 2960

гр. София, 16.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 16.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **9534** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл.118 от КСО.

Образувано е по жалба на М. Б. П– Н от град С. против решение № 562/15.11.2010г. на ръководителя на С. – Н., с което е потвърдено разпореждане № РВ-ПОВН-596 от 16.09.2010г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. Според последното жалбоподателката следва да възстанови на основание чл. 114, А.1 от КСО парично обезщетение за отглеждане на малко дете за времето от 24.09.2009г. до 18.03.2010г. в размер на 1600.36 лева общо, от които 1 410.39 лева главница и 189.97 лева лихви.

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен по съображения за добросъвестност при получаване на обезщетението по чл. 53, А.4 от КСО. Жалбоподателката посочва, че пред органите на С. е попълнила и подала единствено Декларация № 2, по силата, на която е декларирала, че детето ѝ Т Н не е настанено в детско заведение на пълна държавна издръжка и се е задължила да уведоми Н. за промени в това именно обстоятелство. Посочва, че не е попълвала декларация, че детето ѝ не е настанено в детско заведение, различно от такова на пълна държавна издръжка и че не е подписвала и подавала декларация № 3. В тази връзка твърди, че е налице добросъвестност при получаване на паричното обезщетение, която се състои в това, че попълвайки

декларация № 2, жалбоподателката се е задължила да уведоми Н. единствено за това дали детето ѝ е настанено в детско заведение на пълна държавна издръжка, каквито са заведенията по смисъла на §1, т. 4 от ДР на Закона за семейните помощи.

Излагат се и подробни съображения за значението на термина „настаняване” в детско заведение и за различието му от случаите на посещение на детска ясла.

Представя се подробна писмена защита. Иска се отмяна на оспореното решение и потвърденото разпореждане.

Ответникът – главен директор на С. – Н., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна по съображения изложени в мотивите на оспорения акт и тези, изложени в представеното писмено становище по жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка насъбраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 118, А.1 от КСО, считано от датата на връчването му - 17.11.2010г., поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

Видно от удостоверение за раждане № 639195/27.03.2008г., издадено въз основа на акт за раждане № 255/ 27.03.2008 г. М. Б. П – Н е майка на Т В Н роден на 18.03.2008г. Жалбоподателката е работила по трудово правоотношение на длъжност организатор туризъм в „П т” ООД. Със заповед № 312/27.03.2009г. на управителя на дружеството, за времето от 27.03.2009г. до 18.03.2010г. ѝ е разрешено ползване на отпуск за отглеждане на дете до 2 години.

Въз основа на заявление - декларация от 10.04.2009г. Приложение № 3 към чл. 5 от Наредбата за изчисляване и изплащане на паричните обезщетения и помощи от държавно обществено осигуряване (НИИПОПДОО) на жалбоподателката е изплащано парично обезщетение за отглеждане на малко дете чрез осигурителя на основание чл. 53 от КСО за периода от 27.03.2009г. до 18.03.2010г. Молбата – декларация съдържа изявление /т.5/, че детето не е настанено в детско заведение; както и текстът, че на подателя ѝ е известно, че в срок от три работни дни от промяната на декларираните обстоятелства се задължава да подаде декларация за тази промяна; че неизпълнението на това задължение съставлява административно нарушение по чл. 349 КСО; че следва да се възстанови неправомерно полученото обезщетение заедно с дължимата лихва съгласно чл.114, А.1 КСО.

Видно от констативен протокол В. № 313/05.08.2010г. за извършена проверка по разходите на ДОО на Обединено детско заведение № 8, град С., ул. Ген. С Т № 34, Т В Н роден на 18.03.2008г. е настанен в детското заведение за периода от 24.09.2009г. до 18.03.2010., като не е констатиран период, в който да е отсъства.

При тези фактически данни е издадено разпореждане № РВ-ПОВН-596 от 16.09.2010г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което майката

– М. П – Н е задължена да възстанови сумата от 1 410.39 лева главница недобросъвестно получено обезщетение по чл. 53, А.1 от КСО за периода от 24.09.2009г. до 18.03.2010г., тъй като жалбоподателката не е изпълнила задължението си да уведоми осигурителните органи за настъпилата промяна в обстоятелствата по т. 5 от декларацията в срок от три работни, считано от 24.09.2009г. и е продължила да получава обезщетението за отглеждане на третото си дете.

Разпореждането е оспорено пред ръководителя на С. – Н. по реда на чл. 117 от КСО, който с оспореното решение № 562/15.11.2010г. потвърждава задължението за възстановяване на сумите за парично обезщетение.

В хода на съдебното производство жалбоподателката оспорва подписа върху декларацията по Приложение 3 на чл. 5, поставен за декларатор и твърди, че не е положен от нея, поради което е получавала обезщетението добросъвестно, тъй като по предходната декларация Приложение № 2 се е задължила да декларира единствено промени, свързани с настаняването на детето в детски заведения на пълна държавна издръжка.

В тази връзка по делото е назначена съдебно – графологическа експертиза. От приетото по делото заключение на в.л. Г. И. М., което като компетентно изготвено и неоспорено от страните в процеса се кредитира изцяло от съда се установява, че ръкописните текстове, с които са запълнени графите на заявлението – декларация от 10.04.2009г. не са написани, а подписът за „декларатор” не е положен от М. Б. Праскова – Н.

При така установените факти, съдът приема от правна страна, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – директора на Столично управление „Социално осигуряване”, в качеството му на ръководител на териториално поделение на Н. за С. град.

Решението е изготвено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 117, А. 5 КСО вр. чл. 59 от АПК, като съдържа необходимите посочени в А. 2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, указания относно органа и срока за обжалване, дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с посочване на длъжността му.

При служебната проверка за законосъобразност на оспорения акт, извършена на основание чл. 168 вр. чл. 146 от АПК, съдът не констатира съществени нарушения на административно - производствените правила. Решението е издадено след надлежно сезиране, като са обсъдени доводите на жалбоподателката и наличните по преписката доказателства.

Предвид събраните в хода на съдебното производство доказателства за липса на подпис, положен от осигуреното лице върху декларацията по приложение № 3 към чл. 5 от Наредбата за изчисляване и изплащане на парични обезщетения и помощи от ДОО, съдът намира, че оспореният акт противоречи на материалния закон. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл. 53, А. 1 КСО правото на обезщетение за отглеждане на малко дете

може да се упражни след изтичането на срока на обезщетението за бременност и раждане през допълнителния платен отпуск на майката по чл. 164 КТ, което дефинира това право като зависимо от първото единствено по отношение на времето, когато се упражнява. В тази връзка при правилно тълкуване и приложение на цитираната норма са доводите на ответника, изложени в писменото му становище по жалбата, че отглеждането на малко дете е събитието, което лишава работоспособната майка от възможността да полага труд и за което майката, работеща по трудово правоотношение, ползва отпуските, предвидени в чл. 164 КТ и чл. 165 КТ и получава обезщетенията по чл. 53 КСО.

При правилно тълкуване на приложимата правна уредба са и изводите на административните органи, че настаняването на детето в детско заведение има за последици от една страна прекратяване на отпуска по чл. 164, А.1 от КТ и прекратяване правото на парично обезщетение по чл. 53, А.1 от КСО. Но в разглеждания случай тези доводи са неотнормисими към предмета на процесния спор.

В конкретния случай не става дума за прекратяване на отпускното обезщетение за отглеждане на малко дете в срока за получаването му, а се касае до разпореждане за възстановяване на получени суми за обезщетение по чл. 53, А.1 от КСО, на основание чл. 114, А.1 от КСО. Възникването на задължение за възстановяване на сумите от фондовете на ДОО, предполага недобросъвестност на осигуреното лице при получаването им. Съгласно чл.114, А.2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на връщане от осигурените лица. Изключение е предвидено единствено за сумите получени на основание чл. 42, А. 2 – за обезщетение за временна неработоспособност и на основание чл. 54е от КСО – парично обезщетение за безработица. В останалите случаи добросъвестно получените суми за осигурителни плащания, включително и по чл. 53, А.1 от КСО, не подлежат на възстановяване.

Следователно, за да е налице хипотезата на чл. 114, А.1 от КСО при условията на чл. 170, А.1 от АПК от страна на административния орган следва да е установи недобросъвестност при получаване на паричното обезщетение за отглеждане на малко дете от страна на жалбоподателката. В конкретния случай в мотивите на оспорения акт недобросъвестното поведение на М. П – Н, представляващо фактическо основание за възстановяване на получените от нея суми за периода от настаняването на детето й Т Н в детско заведение на 24.09.2009г. до 18.03.2010г. е определено като неизпълнение на задължението й в 3-дневен срок от настъпването на промяна в декларираните от нея обстоятелства в молбата – декларация за отпускане на този вид социално плащане.

От заключението на вещото лице безспорно се установява, че подписът, поставен за декларатор и ръкописният текст в тази декларация не са положени от жалбоподателката. Това се отнася и до декларирането на обстоятелствата,

свързани с настаняване в детско заведение. От представената декларация Приложение 2 към чл. 4 е видно, че тя се е задължила в 3 – дневен срок да уведоми осигурителните органи по отношение на промени в обстоятелството, че детето е настанено в „детско заведение на пълна държавна издръжка” /т. 6 от декларацията за изплащане на парично обезщетение при бременност и раждане на основание чл. 50 и чл. 51 за остатъка от 135 до 315 дни/. Действително тази декларация се отнася до друг вид осигурително плащане, но по делото не са налице други данни и доказателства, че жалбоподателката се е задължила своевременно да уведомява административните органи за настаняване на детето й Т Н в друго детско заведение. Следователно получаването на суми на основание чл. 53, А.1 от КСО не се дължи на виновното й поведение представляващо липса на уведомление във връзка с настаняването на детето в детска ясла на 24.09.2009г. Към този момент не е налице задължение за жалбоподателката да декларира това обстоятелство в 3 – дневен срок от настъпването му. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че в процесния случай не се установява недобросъвестност на М. П – Н при получаване на суми за парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода от 24.09.2009г. до 18.03.2010г., поради което не са налице материалноправните предпоставки по чл. 114, А.1 от КСО за тяхното възстановяване.

По изложените съображения оспореното решение, с което се потвърждава разпореждането на ръководителя по разходите на ДОО за възстановяване на процесните суми се явява незаконосъобразно и подлежи на отмяна на основание чл. 146, т. 4 от АПК.

За пълнота на изложеното, следва да се посочи, че по делото е налице заявление – декларация по Приложение № 3 на чл. 5 от 10.02.2009г., но то касае друг период на получаване обезщетение, считано от 02.01.2009г., който не е предмет на съдебен спор по настоящото дело. От друга страна молбата – декларация от 10.02.2010г. е подписана по начин, който е бил предмет на изследване от вещното лице в назначената по делото графологическа експертиза. Поради това тази декларация не следва да се кредитира като доказателство, установяващо недобросъвестност на жалбоподателката.

Не може да бъде възприета тезата на ответника, развита в мотивите на оспорения акт, че като не е оформила надлежно необходимите документи, жалбоподателката е знаела, че не й се следва обезщетение по чл. 50 и чл. 51 от КСО за периода от 01.01.2009г. до 26.03.2009г. и по чл. 53 от КСО за периода 27.03.2009г. до 18.03.2010г., с което е проявила поведение за недобросъвестност. Няма пряка връзка между ненадлежното оформяне на заявлението – декларация, последващата промяна в обстоятелствата за деклариране и настаняването на детето в детско заведение, на каквото основание е издадено потвърденото от ответника разпореждане за възстановяване на суми. Отделно от това процесните суми не касаят възстановяване на обезщетение по чл. 50 и чл. 51, респективно такова по чл. 53, А.1 от КСО за период от преди 24.09.2009г.

Предвид всичко изложено жалбата се явява основателна и решението на директора на С. – Н., следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

Само за пълнота следва да се отбележи, че са неоснователни доводите в жалбата, относно тълкуването на термина „настаняване” в детско заведение по смисъла на чл. 53, А.4 от КСО. По този въпрос в съдебната практика е налице произнасяне. Неоснователността на тези възражения обаче няма отражение върху крайните изводи за липса на недобросъвестност при получаване на процесното обезщетение и на материалноправните условия по чл.114, А.1 от КСО за възстановяването му.

При този изход на спора деловодни разноси съгласно чл. 143 от АПК се дължат на жалбоподателката, но предвид липсата на искане за присъждането им, такива не следва да се определят със съдебния акт.

Така мотивиран и на основание чл. 172, А.2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Б. П– Н от град С. решение № 562/15.11.2010г. на ръководителя на С. – Н., с което е потвърдено разпореждане № РВ-ПОВН-596 от 16.09.2010г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО при С. - Н..

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: